

Arrest

**nr. 90 817 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 augustus 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 maart 2012.

1.3. Op 26 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Arabische sjiit te zijn, geboren in Al-Basra en recent afkomstig uit Al-Zoubayr (Zuid-Irak). U verklaart dat u op 5 februari 2007 voor een aannemer op de luchthaven van Al-Basra begon te werken. U zou op een dag zijn aangesproken door drie onbekende personen die u zouden hebben gedwongen in hun auto te stappen. Zij zouden u gevraagd hebben om op de luchthaven informatie in te winnen over officieren. U verklaart dat uw vader en broer op 25 februari 2007 zijn vermoord. U zou op 5 maart 2007 een dreigbrief hebben gekregen. U zou hiervan aangifte hebben gedaan bij de politie. U verklaart dat u nadat u de dreigbrief had ontvangen, besloten hebt om Basra te verlaten. U verklaart dat u naar Al-Zoubayr verhuisde. Daar zou u uw werk als smid hebben hervat. Toen u in april 2008 terugkeerde naar Basra, kwam u te weten dat iemand anders in uw huis was getrokken. U zou een klacht hebben ingediend bij het politiebureau. Hij zou het huis van de politie onder dwang hebben moeten verlaten en u zou zijn teruggekeerd naar uw huis in Basra op 19 april 2011. U verklaart dat u op 15 juni 2011 een tweede dreigbrief ontving. U zou na het ontvangen van deze dreigbrief terug naar Al-Zoubayr zijn verhuisd. Daar zou u uw reis hebben voorbereid. U zou te horen hebben gekregen dat de persoon die eerder in uw huis woonde, opnieuw is ingetrokken in uw huis. Toen u dit nieuws vernam, zou u een advocaat hebben aangesteld om ervoor te zorgen dat deze persoon uw huis opnieuw zou verlaten. U stelt op 8 augustus 2011 Irak te hebben verlaten om via Turkije naar België te reizen waar u op 22 augustus 2011 aankwam en dezelfde dag nog uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 3.09.2008, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 7.06.2011, uw woonstkaart, uitgereikt op 7.07.2008, uw militair boekje, uitgereikt op 18.03.1998, uw rijbewijs, opgesteld op 21.01.1998 en geldig tot 20.10.2003, een kopie van de overlijdensaktes van uw vader en broer, beiden opgesteld op 25.02.2007, een aangifte bij de politie over een dreigbrief op datum van 5.03.2007, een dreigbrief van Tha'r Allah (wraak van God) op datum van 15.06.2011 en een attest van het werk van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aan te tonen dat u persoonlijk vervolgd zou worden of het risico loopt vervolgd te worden in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo dient er in eerste instantie opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen het lokale niveau overstijgen. Toen u in 2007 naar Al-Zoubayr verhuisde, zou u er immers in zijn geslaagd aldaar een nieuw leven op te bouwen. U zou in Al-Zoubayr uw werk als smid hebben hervat en daar zijn blijven wonen en werken tot u terugkeerde naar uw oorspronkelijke woning in Al-Basra op 19 april 2011. Ook wanneer u vanaf 15 juni 2011 terug in Al-Zoubayr ging wonen tot aan uw vertrek, zou u geen problemen hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 11, 22, 24). U verklaart in dit verband dat de personen die u bedreigden volgens u niet geweten hebben dat u nog in het land was toen u in 2007 naar Al-Zoubayr verhuisde, maar dat zij nu wel zouden weten dat u het land niet zou verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 26). Toch dient hier opgemerkt te worden dat u deze beweringen op geen enkele manier hebt kunnen staven. Toen u vlak voor de geboorte van uw zoon in april 2008 terugkeerde naar Al-Basra zou u immers een klacht hebben ingediend omdat er iemand anders in uw huis was gaan wonen. Aangezien de politie erin slaagde deze persoon uit uw huis te zetten (gehoorverslag CGVS, p. 4-5), is het logisch dat deze persoon/personen wel op de hoogte waren van het feit dat u zich nog in Irak bevond. U geeft verder te kennen dat Al-Zoubayr ver weg is van het centrum van Al-Basra en dat vreemde mensen niet worden toegelaten tot de wijk. Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat u in Al-Zoubayr wel degelijk een goed veiligheidsgevoel had (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien zijn al uw verklaringen hieromtrent gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens. Daarbij komt nog dat uw moeder sinds uw vertrek geen problemen meer zou hebben gehad na uw vertrek in Al-Zoubayr (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er zijn dan ook geen redenen waarom u zich niet elders in uw land, en meer bepaald in Al-Zoubayr, zou kunnen vestigen.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat het hooguit eigenaardig is dat u niet op de hoogte bent of andere collega's ook bedreigd zouden zijn geweest zoals dat met u gebeurde. Het is eveneens merkwaardig dat u nooit met een collega of met uw werkgever sprak over uw bedreigingen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Wanneer u met dergelijke situatie wordt geconfronteerd kan er immers logischerwijze van u verwacht worden dat u hierover iemand aanspreekt die de situatie kent. Wat betreft de kopieën van de overlijdensaktes van uw vader en broer die u neerlegt, dient er echter opgemerkt te worden dat er aan de authenticiteit van deze documenten geen geloof kan worden

gehecht. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn. Deze documenten hebben dan ook geen enkele bewijswaarde.

Ten slotte kan daaraan worden toegevoegd dat u reeds onmiddellijk na het ontvangen van de tweede dreigbrief op 15 juni 2011 besloot om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 4), hoewel u in de periode tot aan uw vertrek in Al-Zoubayr geen enkel probleem hebt gehad. Verder dient er gewezen te worden op uw verklaringen over het feit dat u naar Irak zou terugkeren als u uw woning terugkrijgt, maar dat u de woning dan zou verkopen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hieruit blijkt dan ook in geen enkel geval dat u een gegronde vrees hebt in uw land van herkomst. Daarbij komt nog dat u in eerste instantie verklaart dat uw huis in beslag was genomen door onbekende personen (gehoorverslag CGVS, p. 4), terwijl u daarna zonder problemen de naam van deze persoon geeft (gehoorverslag CGVS, p. 5). U hebt dan ook op geen enkele manier kunnen aantonen dat u persoonlijk vervolgd zou worden en/of het risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar uw land van herkomst.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Basra in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief iel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak", dd. 30 november 2011). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiiitische pelgrims in Kerbala en Najaf. U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Basra wist de voorbije twee jaar grotendeels te ontsnappen aan geweld en er werden nauwelijks nog grote aanslagen gepleegd. Ook in 2011 bleef de veiligheidssituatie relatief stabiel. Er vinden slechts sporadisch veiligheidsincidenten plaats o.a. raket- en mortiervuur op de internationale luchthaven van Basra. Het geweld beheerst veel minder het dagelijkse leven van de burgers dan in andere delen van Irak en er zijn tekenen van economisch herstel. De relatieve kalmte in Basra zorgt ervoor dat heel wat IDP's naar Basra zijn teruggekeerd. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Irak wordt niet betwist. Wat betreft de overlijdensakte van uw broer, dient er opgemerkt te worden dat u enkel en alleen een kopie neerlegt. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen. Daardoor dient

er vastgesteld te worden dat dergelijke documenten geen enkele bewijswaarde hebben. Hetzelfde geldt voor de dreigbrief van 2011 en de aangifte die u indiende bij de politie in verband met een dreigbrief die u zou hebben ontvangen in 2007. Het attest van uw vader toont louter en alleen waar uw vader tewerkgesteld was in de jaren 1990, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2e lid, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat nergens in de vluchtelingenconventie een onderscheid wordt gemaakt tussen lokale en andere problemen maar dat men het enkel over vervolging heeft en over de mogelijkheid om de bescherming van de nationale overheid al dan niet in te roepen. Het is volgens verzoeker dus niet omdat problemen plaatsgebonden zouden zijn dat een persoon niet langer op de bescherming van de Conventie van Genève zou kunnen rekenen. Verzoeker meent tevens dat het niet is omdat er een intern vluchtalternatief beschikbaar zou zijn dat een persoon niet zou kunnen vallen onder de definitie van artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie. Een intern vluchtalternatief is immers bedoeld voor personen die voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève, aldus nog verzoeker. Hij laakt tot slot dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet houdt aan de UNHCR-richtlijnen voor de toepassing van het intern vluchtalternatief, waarna hij een poging onderneemt om te overige motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het document UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 protocol relating to the Status of Refugees van 23 juli 2003.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1ste lid van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Waar verzoeker artikel 57/6, 2de lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een Lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een Staat die partij is van een toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, wat in casu niet het geval is.

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits voormeld artikel een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn problemen het lokale niveau overstijgen en er geen redenen zijn waarom hij zich niet elders in zijn land, en meer bepaald in Al-Zoubayr, zou kunnen vestigen, (ii) het hooguit eigenaardig is dat hij niet op de hoogte is of andere collega's ook bedreigd zouden zijn geweest zoals dat met hem gebeurde en het eveneens merkwaardig is dat hij nooit met een collega of met zijn werkgever sprak over zijn bedreigingen, (iii) aan de authenticiteit van de kopieën van de overlijdensaktes van zijn vader en broer geen geloof kan worden gehecht, (iv) hij reeds onmiddellijk na het ontvangen van de tweede dreigbrief op 15 juni 2011 besloot om het land te verlaten, hoewel hij in de periode tot aan zijn vertrek in Al-Zoubayr geen enkel probleem heeft gehad, uit zijn verklaringen dat hij naar Irak zou terugkeren als hij zijn woning terugkrijgt maar dat hij de woning dan zou verkopen in geen geval blijkt dat hij een gegronde vrees heeft in zijn land van herkomst en hij in eerste instantie verklaart dat zijn huis in beslag was genomen door onbekende personen terwijl hij daarna zonder problemen de naam van deze persoon geeft, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Basra geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen, zoals wordt toegelicht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5.1. De Raad benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Zo al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, toont hij niet aan dat hij zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen en dat zijn beweerde problemen het lokale niveau overstijgen. Immers, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in 2007 naar Al-Zoubayr verhuisde, waar hij een nieuw leven opbouwde: *“U zou in Al-Zoubayr uw werk als smid hebben hervat en daar zijn blijven wonen en werken tot u terugkeerde naar uw oorspronkelijke woning in Al-Basra op 19 april 2011. Ook wanneer u vanaf 15 juni 2011 terug in Al-Zoubayr ging wonen tot aan uw vertrek, zou u geen problemen hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 11, 22, 24). U verklaart in dit verband dat de personen die u bedreigden volgens u niet geweten hebben dat u nog in het land was toen u in 2007 naar Al-Zoubayr verhuisde, maar dat zij nu wel zouden weten dat u het land niet zou verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 26). Toch dient hier opgemerkt te worden dat u deze beweringen op geen enkele manier hebt kunnen staven. Toen u vlak voor de geboorte van uw zoon in april 2008 terugkeerde naar Al-Basra zou u immers een klacht hebben ingediend omdat er iemand anders in uw huis was gaan wonen. Aangezien de politie erin slaagde deze persoon uit uw huis te zetten (gehoorverslag CGVS, p. 4-5), is het logisch dat deze persoon/personen wel op de hoogte waren van het feit dat u zich nog in Irak bevond. U geeft verder te kennen dat Al-Zoubayr ver weg is van het centrum van Al-Basra en dat vreemde mensen niet worden toegelaten tot de wijk. Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat u in Al-Zoubayr wel degelijk een goed veiligheidsgevoel had (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien zijn al uw verklaringen hieromtrent gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens. Daarbij komt nog dat uw moeder sinds uw vertrek geen problemen meer zou hebben gehad na uw vertrek in Al-Zoubayr (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er zijn dan ook geen redenen waarom u zich niet elders in uw land, en meer bepaald in Al-Zoubayr, zou kunnen vestigen.”* Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, welke in voorliggend verzoekschrift op zich niet worden betwist, laat staan ontkracht, kan

verzoeker bezwaarlijk volhouden dat er geen inschatting zou zijn gebeurd van de mogelijkheid voor hem om gebruik te maken van een intern vestigingsalternatief. Evenmin brengt verzoeker overtuigende argumenten aan waarom hij zich niet opnieuw in Al-Zoubayr zou kunnen vestigen. Immers, waar hij opwerpt dat de motivatie van zijn vervolgers niet is nagegaan en dat ook de mogelijkheid van Tha'r Allah om hem in Al-Zubayr te bereiken niet werd onderzocht, benadrukt de Raad dat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoeker ligt en het dan ook aan hem is om aannemelijk te maken dat hij zijn belagers ook in Al-Zubayr dient te vrezen. Dit blijkt echter op generlei wijze uit zijn verklaringen. Immers, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing zou verzoeker blijkens zijn verklaringen tijdens zijn verblijf in Al-Zubayr vanaf 2007 tot 19 april 2011 en vanaf 15 juni 2011 tot aan zijn vertrek uit Irak geen problemen hebben gekend (administratief dossier, stuk 4, p. 11, p. 22 en p. 24). In zoverre hij nog herhaalt dat hij het zich niet meer kon veroorloven om in Al-Zoubayr te blijven en dat hij de huur niet langer kon betalen, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen daar hij er wel in slaagde om 14.000 \$ te betalen om naar België te komen (administratief dossier, stuk 4, p. 16). Bovendien woont ook zijn tante in Al-Zoubayr, bij wie ook zijn moeder thans verblijft (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6). Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, en in het bijzonder het feit dat hij er beschikt over een familiaal netwerk, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich vestigt bij zijn familie in Al-Zoubayr om zich aan de beweerde problemen in Basra te onttrekken. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat hij beschikt over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Ook de algemene veiligheidssituatie in Al-Zoubayr, Zuid-Irak, vormt geen beletsel voor verzoeker om zich er te vestigen. Immers, de Raad leest in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" van 30 november 2011): *"(...) In het Zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Als er aanslagen gepleegd worden dan is het aantal burgerslachtoffers laag. Milities blijven in het Zuiden kleinschalige aanslagen organiseren, maar deze aanslagen zijn hoofdzakelijk gericht tegen de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en in mindere mate tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Deze kleinschalige aanslagen kwamen de voorbije maanden regelmatig voor, in het licht van de onderhandelingen over het al dan niet verlengen van de Amerikaanse aanwezigheid na 2011. Deze milities zijn radicaal gekant tegen een verlenging van de Amerikaanse aanwezigheid en laten op die manier hun ongenoegen blijken. De meest in het oog springende aanslagen waarbij nog af en toe in één klap een groot aantal burgerslachtoffers vallen in Zuid-Irak zijn de aanslagen op pelgrims rond de sjjiitische heiligdommen. (...) Het geweld in Irak neemt nog steeds heel wat verschillende vormen aan, maar in Zuid-Irak zijn er een aantal vormen van geweld die specifiek in het oog springen. Uit de rapportering van de incidenten in 2011 blijkt dat milities vooral gebruik maken van doelgericht geweld: IED's en beschietingen waarbij meestal weinig slachtoffers vallen, terwijl het aantal dodelijke slachtoffers overwegend veroorzaakt wordt door bomaanslagen van diverse aard (vooral zelfmoordaanslagen en autobommen gericht tegen sjjiitische pelgrims en politie). Zoals in alle provincies vonden er in de Zuidelijke provincies demonstraties plaats, maar meestal gingen die slechts met weinig incidenten gepaard. In 2010 werd het Zuiden voor het eerst sinds lang opgeschrikt door een paar High Profile Attacks. Daarnaast komen in mindere mate ook mortier- en raketaanvallen voor. Dit type geweld doet zich sporadisch voor in Basra, meer bepaald op de Internationale luchthaven. De slachtoffers van geweld in Zuid-Irak bestaan vooral uit de resterende Amerikaanse aanwezigheid, zowel ondersteunende troepen als personen die deel uitmaken van de Provincial Reconstruction Teams en personen die werkzaam zijn bij de Iraakse veiligheidsdiensten. In mindere mate worden politici geviséerd."* (p. 25-26).

De Raad benadrukt dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, waartoe gelet op hoger aangehaalde informatie in hoofdte van verzoeker niet kan worden besloten.

In de mate verzoeker ter terechtzitting betoogt dat hij zijn laatste geld heeft gespendeerd om zijn land te ontvluchten en hij aldus ook om financiële redenen niet naar Irak kan terugkeren, wijst de Raad erop dat deze financiële redenen niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch aangenomen kunnen worden als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees tot vervolging in aanmerking kan worden genomen, zijn de in de bestreden beslissing opgeworpen motieven dat (i) het hooguit eigenaardig is dat verzoeker niet op de hoogte is of andere collega's ook bedreigd zouden zijn geweest zoals dat met hem gebeurde en het eveneens merkwaardig is dat hij nooit met een collega of met zijn werkgever sprak over zijn bedreigingen en dat (ii) hij reeds onmiddellijk na het ontvangen van de tweede dreigbrief op 15 juni 2011 besloot om het land te verlaten, hoewel hij in de periode tot aan zijn vertrek in Al-Zoubayr geen enkel probleem heeft gehad, uit zijn verklaringen dat hij naar Irak zou terugkeren als hij zijn woning terugkrijgt maar dat hij de woning dan zou verkopen in geen geval blijkt dat hij een gegronde vrees heeft in zijn land van herkomst en hij in eerste instantie verklaart dat zijn huis in beslag was genomen door onbekende personen terwijl hij daarna zonder problemen de naam van deze persoon geeft, bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overvloedige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.7. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de beoordeling van zijn asielaanvraag in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, militair boekje en rijbewijs tonen slechts zijn identiteit en nationaliteit aan, gegevens welke niet worden betwist. Het attest van het werk van zijn vader bevestigt louter waar zijn vader tewerkgesteld was in de jaren 1990, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken. Op basis van de overlijdensaktes van zijn vader en broer, overigens slechts fotokopies die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, kan niet worden nagegaan of deze overlijdens inderdaad kaderen in de door verzoeker uiteengezette feiten. Hoe dan ook kunnen deze documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen in verband met de lokale aard van de door verzoeker aangehaalde problemen en de beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief. Hetzelfde geldt voor de aangifte bij de politie over een dreigbrief dd. 5 maart 2007 en de dreigbrief van Tha'r Allah (wraak van God) dd. 15 juni 2011.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen zodat een verwijzing naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet niet dienstig is. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS